

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **V. A.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. X (naposledy v ČR Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová), zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Hradec Králové, Věkoše 416, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, čj. KRP-25069-27/ČJ-2017-050022, o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dle § 125 odst. 1 téhož zákona.

V žalobě je jednak namítáno porušení správního řádu, a to konkrétně v ust. §§ 2, 3, a 68, dále pak zákona o pobytu cizinců, a to v ust. §§ 123b), 123c) a 124 odst. 1

písm. b). Žaloba namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nedostatečně odůvodněné, neboť žalovaný při úvaze o možnostech uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům a svou úvahu nedostatečně odůvodnil. Tyto nedostatečně odůvodnil, ač ve vztahu k žalobci je reálná a důvodná aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území. Žalobce poukazuje na dikci ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z níž vyplývá povinnost správního orgánu zvážit možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a to před institutem zajištění. Doslovně toto ustanovení uvádí, že „a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nezákonné. Tomuto problému se žalovaný věnoval na str. 7 a 8 vydaného rozhodnutí ve věci, svoji úvahu o neúčinnosti výše zmíněného institutu opírá o skutečnost, že s žalobcem bylo vedeno i trestní stíhání ve věci padělání a pozměňování veřejné listiny, čímž je jeho důvěryhodnost oslabena. K této argumentaci žalobce ovšem připomíná, že nevycházela z aktuálního stavu věci, neboť dne 17. 3. 2017 rozhodl soud pro mládež o podmíněčném zastavení trestního stíhání, se stanovením zkušební doby v trvání jednoho roku, když vzal v potaz výjimečnou situaci mladistvého, který situaci nedomyslel a nevyhodnotil správně, svoji roli hraje i věk. S touto skutečností se ale žalovaný vůbec nevypořádal a ani se jí nezabýval, nevzal v úvahu nízký věk žalobce ani další individuální okolnosti. Úvahy o obavě z nevycestování žalobce a maření výkonu úředního rozhodnutí jsou spekulativní a nemají oporu ve spise. Z protokolu o vyjádření účastníka plyne, že když 20. 9. 2016 prováděla cizinecká policie ve firmě pobytovou kontrolu, při které bylo sděleno, že na vízum, kterým žalobce disponoval, nemůže pracovat, okamžitě přestal pracovat a odcestoval zpět na Ukrajinu. Z jeho jednání je tak zjevné, že již tehdy neměl v úmyslu se skrývat nebo z ČR nevycestovat. Rozhodnutí je tedy založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu, nepřiměřené situaci žalobce, ač správní orgán je povinen zkoumat všechny okolnosti případu, tedy i ty, svědčící v prospěch žalobce. Vůbec nedošlo k hodnocení nízkého věku žalobce a možnosti uložení zvláštního opatření, hodnocena byla toliko pobytová historie. U omezení osobní svobody je, s ohledem na čl. 8 Listiny, nutné nejdříve zkoumat, zda by užití zvláštních opatření nenaplnilo účel, rozhodnutí o zajištění musí být dle rozhodnutí NSS ze dne 26. 4. 2012, čj. 4 As 16/2012 dostatečně odůvodněno. Je proto navrhováno jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Žaloba dává soudu souhlas s projednáním věci bez nařízení ústního jednání.

Žalovaný se k žalobním námitkám písemně vyjádřil dne 7. 4. 2017, celý spis včetně svého vyjádření pak soudu postoupil dnem 10. 4. 2017. Žalovaný uvádí, že dne 17. 3. 2017 byl žalobce umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, a to i se svým zákonným zástupcem – matkou O. A., byla podána žalovaným žádost na Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území EU ve smyslu ust. § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. Dne 28. 3. 2017 správní orgán obdržel prohlášení žalobce o vzdání se práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, dne 6. 4. 2017 byla správnímu orgánu doručena žaloba, podaná prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb k poštovní přepravě dne 5. 4. 2017. Téhož dne Ředitelství služby cizinecké policie zaslalo protokol o realizaci vyhoštění žadatele, ke kterému došlo leteckou cestou dne 4. 4. 2017. Žalovaný pak připomíná, že fakt, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, mu je dobře znám, okruh podmínek pro zajištění stanoví zákon o pobytu cizinců, a to ve svém § 124. Institut zvláštních opatření (§ 123b) tohoto zákona) vychází z požadavků obsažených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o

společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, kdy dle čl. 15 odst. 1 může členský stát zajistit státního příslušníka třetí země jen tehdy (a za současného splnění dalších ve směrnici vymezených podmínek), jestliže nemohou být v konkrétním případě „účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření“. Žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS, s problémem související, a to 7 Azs 8/2014 z 20. 3. 2014 a 7 As 76/2011 ze dne 15. 7. 2011. Z nich vyplývá, že v daných souvislostech musí být kumulativně splněny dvě podmínky, a to, že lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a dále, že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. K úvaze o nedostatečnosti využití těchto opatření pak žalovaný rekapituluje, že:

- Dne 14. 3. 2017 byl žalobce kontrolován v X, kde byl vyzván k předložení cestovního dokladu a dokladu opravňujícího k pobytu na území ČR, předložil ID kartu Polska č. AYB803105, vedenou na jméno A. V., nar.X, státní příslušnost Polsko. Kontrolou pravosti ID karty bylo pojata podezření, že se jedná o padělek dokladu, žalobce byl vyzván k předložení jiného dokladu totožnosti a následně předložil cestovní pas Ukrajiny FC204882, platný od 16. 2. 2016 do 16. 2. 2026 na jméno V. A., nar. X, státní příslušnost X, s vylepeným platným maďarským schengenským vízem typu „C“, č. 001570438, počet vstupů MULT, s délkou povoleného pobytu 90 dnů, s dobou platnosti od 7. 7. 2016 do 6. 7. 2017, vydaným dne 7. 7. 2016 maďarským konzulátem v Užhorodu. Na základě toho byl žalobce týž den zajištěn hlídkou policie dle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, neboť se dopustil jednání, pro které lze pobyt na území ČR ukončit nebo zahájit správní řízení. Dne 15. 3. 2017 zahájil správní orgán s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť se při pobytové kontrole prokázal dokladem, který je padělán.
- Týž den pak, vzhledem k opodstatněnosti závěru důvodné domněnky o spáchání přečinu Padělání a pozměnění veřejné listiny dle ust. § 348 odst. 1 trestního zákoníku byly zahájeny úkony trestního řízení a žalobce byl zadržen dle ust. § 76 odst.1 zákona č. 141/1961 Sb., a to se souhlasem okresního státního zástupce v Rychnově nad Kněžnou. Odborným vyjádřením čj. KRPH-25097-1/ČJ-2017-050021 z 15. 3. 2017 bylo potvrzeno, že předložený průkaz totožnosti občana Polska je celkovým padělkem. Žalobce se tak při pobytové kontrole prokazoval dokladem, který je padělán, a to i přesto, že není státním příslušníkem Polské republiky.

Žalovaný dále připomíná své odůvodnění ve věci zajištění, se zjištěním, že žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky a popisem důvodů, pro které k uložení mírnějšího opatření nepřistoupil. K tomu uvádí, že v případě řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci, kdy správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečnosti, které jsou mu známy, nebo které během řízení vyšly najevo. Je nesporné, že žalobce pobýval na území na základě padělaného cestovního dokladu, kdy úmyslně a vědomě s jeho užitím uvedl v omyl ubytovatele, ale i zaměstnavatele, firmu FrostFood a.s., čímž obešel povolovací proces výkonu zaměstnání na území ČR. Žalovaný považuje za zřejmé, že žalobce nebyl nikdy schopen splnit povinnosti

plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a správní orgán není oprávněn rozhodovat o zvláštních opatřeních, která účastník není schopen plnit. Současně však existovala důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění, proto již v prvotním rozhodnutí bylo rozhodnuto, že uložení zvláštního opatření by bylo neúčinné. Při svém rozhodování žalovaný vycházel z konkrétního jednání žalobce a posoudil jeho věc v souladu se zásadou individualizace. K námitce věku žalobce pak žalovaný připomíná znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Žalovaný má za to, že z jazykového výkladu je zřejmý záměr zákonodárce poskytnout výkonným orgánům veřejné moci nástroj k účinnému zajištění výkonu opatření, spočívajícím ve správním vyhoštění. Žalovaný dovozuje, že zákonodárce předpokládá možnost takového postupu u osob starších 15 let a pro takový případ s tím počítá. Okolnost věku žalobce byla dle přesvědčení žalovaného dostatečně zohledněna při brání matky žalobce jako jeho zákonného zástupce v průběhu vydání rozhodnutí o zajištění, stejně jako informace pracovníkům Orgánu sociálně právní ochrany dětí (OSPOD) Hradec Králové. Fakt pak má za citlivě zohledněný i zvolenou volbu místa umístění stěžovatele do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, které je a priori určeno pro umístění rodin s dětmi. Byly učiněny kroky, aby nedošlo k zpřetrhání rodinných vazeb, do zařízení byl umístěn žalobce i s matkou. Žalovaný přitom vycházel z požadavku, kdy uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň že neexistuje obava, že by byl uložením mírnějšího opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Přístup požadavku na dřívější aplikaci zvláštních opatření a v případě jejich neúspěšnosti přistoupit k zajištění nemůže být účelný. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců též zohledňuje věk cizince, když doba zajištění nesmí překročit 180 dnů, avšak u mladších 18 let nesmí překročit 90 dnů. U žalobce došlo i v tomto případě k citlivému přístupu žalovaného, doba byla stanovena na 30 dnů. Byl brán zřetel na nutnost zabezpečit přepravní doklady a provést komunikaci s přebírajícím státem – Ukrajinou – o vzetí cizince do domovského státu. K poslední námitce žalobce o dřívějším přístupu žalobce k opuštění ČR pak žalovaný uvádí, že právě s ohledem na dřívější chování žalobce, který se již dopustil přestupkového jednání a toto při svém dalším pobytu v ČR dovršil spácháním úmyslného trestného činu, dovozuje žalovaný správnost svých závěrů. Při pobytové kontrole mu bylo sděleno, že na původně vyznačené vízum zde nelze pracovat, pracovat přestal a 3. 10. 2016 odcestoval zpět na Ukrajinu, avšak 18. 2. 2017 opět s matkou přicestoval do ČR, přičemž věděl, že na vyznačené vízum v cestovním pase pracovat nesmí, do firmy byl přijat a byl tam zaměstnán na základě předloženého padělku cestovního dokladu, konkrétně polského občanského průkazu. Na základě doznání obviněného pak došlo k podmíněnému zastavení trestního stíhání se stanovením zkušební doby v trvání jednoho roku. Žalovaný je přesvědčen, že výše uvedená argumentace dostatečným způsobem prokazuje důvodnou obavu, že chování žalobce bylo možné hodnotit tak, že se sám dobrovolně nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci, přičemž současně

existuje důvodná obava, že se před správním orgánem bude skrývat a tím mařit a ztěžovat ukončené řízení o správním vyhoštění a bylo proto přistoupeno k zajištění cizince. Dne 4. 4. 2017 byla provedena realizace správního vyhoštění žalobce z území členských států EU leteckou linkou na Ukrajinu, žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, s tím, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Ze správního spisu vyplývají prakticky skutečnosti, které sděluje ve svém vyjádření shora žalovaný, je přítomen Úřední záznam Policie ČR, odboru cizinecké policie, ze dne 14. 3. 2017 o pobytové kontrole v Rokytnici v Orlických horách – Apartmány u Jakuba, kde žalobce kontrole předložil nejdříve polský doklad a poté k výzvě doklad Ukrajiny. Z téhož dne je pak přítomen Úřední záznam o zajištění cizince, úřední záznam o informaci OSPODu Hradec Králové, usnesení o přibrání tlumočníka ukrajinského jazyka do řízení, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 3. 2017 a z téhož dne Protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Z posledně uvedeného dokumentu soud mj. konstatuje, že žalobce popsal svůj první pobyt v ČR, kdy 15. 8. 2016 nastoupil do práce u firmy FrostFood a.s., dne 20. 9. 2016 po pobytové kontrole přestal pracovat a 3. 10. 2016 vycestoval na Ukrajinu. Matka přijela na Ukrajinu v lednu 2017, protože babička dostala infarkt, když se poněkud pozdravila, odjel žalobce opět do ČR s matkou, to, že na dotyčné vízum nesmí pracovat, věděl, ale potřebovali vydělat peníze na živobytí. Polský doklad si přivezl s sebou, neví, kde ho matka zařídila, že je padělaný, nevěděl. Na Ukrajinu se může vrátit, nic mu tam nehrozí. Před správním orgánem vypovídala i matka žalobce, uvedla, že v ČR pracuje s přestávkami od r. 2015, současnou práci si našla v březnu 2016 přes zprostředkovací firmu M., pracovala na maďarské vízum a měla pracovní povolení od úřadu práce. Toto skončilo na konci r. 2016, odjela na Ukrajinu, protože maminka měla infarkt a poté požádala o polské vízum, české není možné zařídit. Za toto přes zprostředkovatele zaplatila 250 USD. Jeden Ukrajinec jí nabídl, že jí sežene polskou ID kartu, za tuto zaplatila 800 Euro, tuto zařídila i synovi, který pak též pracoval s ní ve firmě. V r. 2006 jí zemřel manžel, na Ukrajině není práce, musela proto riskovat a zařídit si polský doklad. Svého jednání lituje, ale nic jiného jí nezbývalo. Napadlo ji, že nebude nejspíš pravý, ale potřebovala vydělat peníze. Žádné vazby v ČR nemá, na Ukrajinu se může vrátit, nic jí tam nehrozí. Součástí správního spisu je i odborné vyjádření ze dne 15. 3. 2017, se závěrem o celkovém padělku. Z téhož dne měl správní orgán k dispozici Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, vypracované MV ČR. Policie ČR v Hradci Králové dne 14. 3. 2017 ve věci žalobce zahájila úkony trestního řízení v trestní věci Padělání a pozměnění veřejné listiny, z téhož dne je pak ve spise Protokol o zadržení podezřelé osoby, tomuto předcházelo zajištění dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb. Dne 15. 3. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu jednoho roku a dne 17. 3. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 30 dnů.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Krajský soud po pečlivém přezkoumání věci konstatuje, že prakticky jedinou

žalobní námitkou je nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince ze strany žalovaného, a to s poukazem na věk žalobce a fakt, že v rámci trestního řízení došlo k podmíněčnému zastavení trestního stíhání se zkušební dobou v trvání 1 roku. Soud zde však zdůrazňuje, že k otázce věku žalobce neshledal ani z průběhu správního řízení a postupu žalovaného žádnou nezákonnost či nesprávnost, žalovaný odkazuje na znění právní úpravy, popisující možná řešení u osob nad 15 let věku – zde soud konstatuje, že v daném případě v době správního řízení bylo žalobci 17 let. Dále pak nelze, dle přesvědčení soudu, argumentovat v případě postupů dle zákona o pobytu cizinců, výsledkem trestního řízení. Vzhledem k věku žalobce a skutečnosti, že zřejmě český soud konstatoval, že se v jeho případě jedná o první trestání, je na místě, aby co do trestní stránky věci došlo ke stanovení mírných prostředků snahy o nápravu pachatele. Zákon o pobytu cizinců však upravuje postupy vyhoštění a zajištění za účelem vyhoštění, které musí vzít v úvahu jiné skutečnosti, a to zejména to, zda realizace vyhoštění cizince nebude ohrožena a této povinnosti bude možné bez jakýchkoliv problémů dostát. Za tím účelem Policie ČR, jak uvedeno výše, provádí jednak zabezpečení cestovních dokladů cizince – zde letenky – a dále provádí zabezpečení převzetí cizince druhou stranou – zde Ukrajiny. Z uvedeného důvodu tedy musí velmi pečlivě vážit, zda nařízené vyhoštění (proti němuž žalobce nepodal odvolání) bude možné v dohodnutých termínech realizovat. Z napadeného rozhodnutí je v tomto směru, dle přesvědčení soudu, zcela patrné, jaké důvody vedly žalovaného k rozhodnutí o zajištění nezletilého cizince. Vzhledem ke konstatování samotného žalobce z průběhu řízení, že nedisponuje finančními prostředky (§ 123b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.), přichází v úvahu využití písm. a), stanovícího povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit ve stanové lhůtě policii. Vzhledem k tomu, že žalobce vypověděl v průběhu řízení, že si byl nelegálnosti dokladu vědom, již dříve v r. 2016 mu bylo vysvětleno, jaké doklady jsou potřebné pro možné pracovní zapojení v ČR, přesto se vystavil riziku prokázání se padělaným dokladem, soud nemohl spatřit v postupu Policie ČR v průběhu rozhodování o vyhoštění a zajištění žalobce za účelem vyhoštění žádného zásadnějšího pochybení. Soud nepřistoupil na argumentaci žalobce o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o zajištění, neboť nejen na str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí žalovaný svůj postup a uvážení odůvodnil zcela dostačujícím a přehledným způsobem, ale zejména uvedl, že u osoby, která vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy nebo nerespektuje povinnosti jí uložené, nemůže spatřit dostatečnou záruku řádné spolupráce s policií. Pokud pak Policie ČR označila důvěryhodnost žalobce za oslabenou, s tím, že maření výkonu úředního rozhodnutí je možné, nelze jí tento závěr, dle přesvědčení soudu, zásadnějším způsobem vytknout. Finanční záruku žalobce nenabídl. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně 10 Azs 102/2016 v případě žalobce spatřuje krajský soud zcela na místě. Z rozhodnutí žalovaného pak jasně plyne, že řádně splnil povinnost zabývat se zcela konkrétně věcí žalobce, když jednak jednal se zákonnou zástupkyní žalobce – matkou, již dal možnost umístění s žalobcem, jednak žalovaný řádně vyřešil otázku možného návratu žalobce na Ukrajinu vyžádáním si odborného stanoviska MV ČR. Rovněž zkoumání pravosti a legálnosti dokladu proběhlo zcela v souladu s předpokladem řádného zjištění pravosti dokumentu. S žalobcem byl proveden řádný pohovor, byla mu dána možnost uvést všechny podstatné skutečnosti, vážící se k jeho věci. Soud nespatril pochybení žalovaného v aplikaci ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze všech uvedených důvodů pak soud nespatril opodstatněnost žalobních námitek, žalobu proto jako nedůvodnou

zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř..

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. duben 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně